

Vijfde jaargang No 12.
Augustus 1932 No 1.

Inhoud :
Stellingen omtrent revolutionaire bedrijfskernen.

Aan alle revolutionaire arbeiders.

Kameraden!

De tijd van revolutionaire massabewegingen nadert snel. De heksenketel van Midden-Europa, waar reeds eenige jaren achtereen een slepende burgeroorlog dagelijks zijn slachtoffers eischt, is de smeulende haard van massaal proletarisch verzet en van de sociale revolutie. En ook in de West-Europese landen heeft de diep doorvretende crisis belangrijke steunpunten van het kapitalisme doen vermolmen. Er is daarom mee te rekenen, dat massale bewegingen internationaal over Europa voortgolven.

De tijd van revolutionaire massabewegingen nadert snel. We weten, dat vele revolutionaire arbeiders op dit punt erg twijfelachtig zijn. Velen worden moedeloos, als ze zien, hoe de arbeidende klassen geen spoor van verzet toonen, hoewel de kapitalistische klassen ze diep in het moeras van de armoede en verdere verslaving storten. Ze spreken voortdurend van een laffe, lamelendige arbeidersklasse, die maar alles slikt. Deze moedelozen of ongeduldigen geven zich niet voldoende rekenschap van het feit, dat de revolutionaire zelfbevrijding zich door de ontzaglijke macht van de bezittende klassen alleen schoksgewijs kan ontplooien. Kleinen bewegingen beginnen niets tegen het wapengeweld van de heerschende klassen. Bij de huidige machtsverhoudingen kan een proletarische massabeweging alleen massaal zijn, of ze is niets. Als de arbeiders niet in verzet komen, komt dat daarom niet door hun lafheid, maar wel door de ontzaglijke moeilijkheden, waar ze tegenover staan.

De moeilijkheid van massabewegingen schuilt in de eerste plaats daarin, dat ze niet gemaakt kunnen worden. Geen organisatie, al is ze nog zoo omvangrijk, kan ze oproepen. Ze worden gedragen door het zelfstandig ingrijpen der arbeiders, die hier of daar in staking gegaan, hun makkers uit de andere bedrijven, in andere industriën, in de strijd betrekken, om zoo een algemeen klassefront tegen kapitaal en staat te vormen. Ze kunnen niet van boven af georganiseerd worden, maar berusten op het zelfstandig, op eigen initiatief handelen der arbeiders, wat zijn collectieve uitdrukking vindt in de zelfstandig gekozen comités van actie of ARBEIDERSRADEN.

De voorwaarden, waaraan massabewegingen gebonden zijn, bepalen volkomen onze houding in de klassenstrijd. De propaganda is helder en voor ieder begrijpelijk: De massabeweging is het centrale punt. Het beroepsfront voert tot niets. Voorwaarde voor de strijd tegen kapitaal en staat is het **k l a s s e f r o n t**. Maar dit is alleen te bereiken door het zelfinitiatief der arbeiders, dus buiten de organisaties om. De leiding kan alleen bij de arbeiders en hun Raden liggen.

Dit besef dringt steeds meer bij de revolutionaire arbeiders door, wat bijv. daaruit blijkt, dat er telkens weer groepen ontstaan, die de propaganda voor de zelfbeweging door middel van de Raden ter hand nemen. Deze groepen blijken tot nu toe echter niet stabiel te zijn, want na korte tijd verdwijnen ze meestal weer. De oorzaak daarvan is, dat ze geen klare voorstelling van werkelijke massabewegingen hebben. Ze richten zich op een beperkt doel, waarvoor ze bepaalde eischen als strijdprogram opstellen en dan roepen ze de massa's op, om deze onder zelfgekozen leiding door te zetten. In de werklozenbeweging hebben we hier voorbeelden genoeg van. De fout zit hierin, dat deze groepen meenen, dat massabewegingen "gemaakt" kunnen worden, als maar de juiste eischen geformuleerd zijn. Maar dan blijkt, dat ondanks het heldhaftig optreden van een kleine ~~xxxxxxx~~ kerntroep de massabeweging toch niet ontstaat, en dan zakt de groep voor Radenpropaganda weer in elkaar.

Behalve deze militante groepen, die zonder getheoretiseerd alleen praktisch willen werken, ontstaan ook telkens formaties, die hun uitgangspunt meer in de theorie nemen en bestaande organisaties willen vervormen. Zoo bijv. de onlangs ontstane LINKSCHE ARBEIDERS OPPOSITIE (orgaan "Spartacus"), die het N.A.S. tot Radenorganisatie willen omvormen. De hoofdwerkzaamheid van deze groepen ligt niet op het terrein van de arbeidersklasse in het algemeen, maar ze wenden zich bijna uitsluitend tot de leden van de organisatie, die ze bewerken. Gelukte het streven van deze Link. Art. Opp., dan zou het N.A.S. dus uit een aantal revolutionaire kernen in de bedrijven bestaan, die de propaganda voerden voor de strijd der arbeiders onder eigen leiding, dat is dus ook met uitsluiting van het N.A.S.-bestuur. Wij voor ons achten een dergelijke propaganda in het N.A.S. echter een volkomen hoopeloze onderneming, want het bestuursapparaat heeft de organisatie voldoende in de hand, om deze "splitswam" te vernietigen. En waarschijnlijk zal het antwoord van de bestuurders dan ook wel spoedig volgen: Royement.

Deze voortdurende pogingen, om tot een Radenorganisatie te komen, mogen we in hun beteekenis niet onderschatten. Het is een telkens opnieuw zoeken, wat echter ook telkens weer opnieuw op niets uitloopt, omdat telkens weer het doel te beperkt gesteld wordt. Overtuigd van onze zwakte neemt men niet de strijd voor het groote deel in zijn geheel, maar stelt men bepaalde eischen op, of begint aan de omvorming van een organisatie. Maar deze beperkte doeleinden zijn niet te verwezenlijken en dus stort de groep telkens in elkaar.

Toch zou het van groot belang zijn, als er overal in de bedrijven vaste kernen voor de propaganda van de massabeweging voorhanden waren. En daarom dringen we er bij dergelijke formaties er met de meeste nadruk op aan, dat ze een gemeenschappelijk algemeen program voor hun werkzaamheid binnen de arbeidersklasse vormen. De verschillende groepeerings behoeven daarmee nog volstrekt niet organisatorisch verbonden te zijn. Het komt slechts aan op een gemeenschappelijk algemeen richtsnoer van handelen. Zoo zouden we dan een formatie van kernen krijgen, die precies weten wat ze willen, ook al zien ze verschillende vraagstukken nog niet hetzelfde. Waar het op aankomt, is, dat een gemeenschappelijke grondslag deze kernen verbindt.

Reeds vroeger hebben we gepoogd revolutionaire bedrijfskernen op een gemeenschappelijke basis te brengen, door onze "Stellingen omtrent revolutionaire bedrijfskernen" te formuleeren, waarin we de meest elementaire eischen van de strijd bij de tegenwoordige machtsverhoudingen hebben neergelegd. Gezien het feit, dat er telkens weer revolutionaire groepen ontstaan en verdwijnen, meenen we goed te doen, deze stellingen hieronder nog eens af te drukken, omdat ze misschien het kristallisatiepunt kunnen zijn voor komende nieuwvormingen.

STELLINGEN OMTRENT REVOLUTIONAIRE BEDRIJFSKERNEN.

I. Doel.

1. De revolutionaire bedrijfskernen voeren in de bedrijven de propaganda voor de omverwerping van het kapitalistische productiesysteem en voor de doorvoering van de productie voor de behoeften op de grondslag van de associatie van vrije en gelijke producenten : het beheer en de leiding in handen van de arbeiders zelf door middel van hun bedrijfsorganisaties en Raden.

2. In deze strijd kan de arbeidersklasse alleen overwinnen, wanneer ze in door de arbeiders zelf geleide acties als Eenheid tegen de ontzaglijke economische macht van de bourgeoisie (trusts, monopolies) en haar politieke macht (de staat) optreedt. De klassenstrijd zelf is de voedingsbodem, waaruit deze Eenheid in willen, denken en handelen, om de productiemiddelen aan de bourgeoisie te

ontrokken en haar staat te vernietigen, opgroeit. Het opstijgen tot deze Eenheid is de wezenlijke inhoud der komende klassebewegingen.

3. Het vernietigen van de staat is het doorvoeren van de beginselen van de Commune van Parijs (1871). Het "stuk slaan" van de staat is de opheffing van het oude, de arbeiders vijandige beambtenapparaat en de militair-bureaucratische kaste der bourgeoisie, die als zaakwaarnemers van de bourgeoisie over de massa's heerschen. Het "stuk slaan" van de staat is het onder "verantwoordelijkheid naar beneden" stellen van alle functionarissen. Zoals de arbeiders zelf hun organisaties moeten beheerschen, zooals de bestuurders der organisaties niet anders dan de "uitvoerende macht" van de wil der arbeiders moeten zijn en dus naar beneden verantwoordelijk, zoo moeten de functionarissen in het maatschappelijk leven niet anders dan de wil der arbeiders tot doorvoering brengen. Dit is alleen mogelijk, als de arbeiders zelf, eventueel door middel van hun B.O.'s en Raden, het recht van benoemen en terugroepen van alle functionarissen aan zich houden. Alle algemeene arbeidsregelingen en algemeene maatregelen zijn dan de taak van de Radenorganisatie, die uit de B.O.'s opgroeit. Daarmee is dan het eigenmachtige, van de massa's afgesloten en over de massa's heerschende beambtenapparaat opgeheven en zijn de maatschappelijke functies tot een levend deel van de massa's geworden. Het beheer en de leiding van het maatschappelijk leven is op de massa's zelf overgegaan.

II. De komende strijd.

1. Het standpunt van de revolutionaire bedrijfskernen in de praktische klassenstrijd wordt volkomen gedragen door het beginsel van de proletarische revolutie : het beheer en de leiding van alle maatschappelijk gebeuren moet in handen van de arbeiders zelf berusten. Van dit gezichtspunt uit verschijnt het oude twistpunt, of de revolutionaire arbeiders loonstakingen als zijnde reformistisch moeten verwerpen, of dat ze deze moeten steunen, in een nieuw licht. Van dit gezichtspunt uit, blijkt, dat het vraagstuk fout gesteld is en dat daarom ook niet het juiste antwoord gegeven kan worden. Het wezen van de komende klassebewegingen is het o p w e n t e l i n g s p r o c e e s naar de zelfstandige doorvoering van wat in de arbeidersklasse zelf leeft, de ontwikkeling van het zelfbewustzijn en het zelfhandelen. De revolutionaire bedrijfskernen trachten daarom steeds dit "principe van de Commune van Parijs" bij alle bewegingen der arbeiders door te voeren. De i n h o u d dezer bewegingen, of het gaat om het arbeidsloon of om andere eischen, kan door de revolutionaire bedrijfskernen n i e t bepaald worden. Daarom zijn deze kernen geen plaatsvervaarders van de oude vakbeweging : het verbeteren der arbeidsvoorwaarden ligt in het geheel niet op hun terrein.

2. In deze strijd om de "eigen leiding" zal de arbeidersklasse alle oude arbeidersorganisaties tegenover zich vinden. De oorzaak daarvan ligt in het feit, dat in al deze organisaties de bourgeois-verhouding van leiders tot massa overheerscht. Bovenaan staat de leiding, die de inhoud, maar vooral de gang der bewegingen bepaalt. Bedeelde organisaties hebben een beambtenapparaat ontwikkeld, dat van de massa der leden afgescheiden is, en een zelfstandig leven voert. Verantwoording der verschillende functionarissen geschiedt nooit "naar beneden" maar steeds "naar boven". Het recht van benoemen en ontslaan van functionarissen is niet aan de massa, maar berust in de hogere regionen, die alle functies in het organisatie apparaat doen innemen door personen, die zij voor hun leiderspolitiek geschikt achten. De organisaties van de oude arbeidersbeweging vertoonen daarmee dezelfde karaktertrekken als de staat. Het "stuk breken" van de staat beteekent daarom met een het "stuk breken" van deze organisaties. Daarom verzetten ze zich met hand en tand (en met de mitrailleur!) tegen een proletarische revolutie, evenals de bourgeoisie. Daarom vindt de bourgeoisie in de oude arbeidersbeweging haar stevigste steunpunt tegen een proletarische revolutie.

3. Uit deze toestand blijkt, dat er geen wezenlijk verschil is tusschen de strijd om de directe doorvoering van de proletarische revolutie en de praktische klassenstrijd, die zich rondom het arbeidsloon beweegt. De strijd om de beginselen der "eigen leiding" in iedere beweging der arbeiders te leggen, is in wezen een strijd om het communisme zelf.

III. De "wilde staking".

1. De vakverenigingen vormen een der belangrijkste steunpunten der bourgeoisie tegen de proletarische revolutie. Volkomen vastgelopen in de samenwerking tusschen kapitaal en arbeid, langs de weg der collectieve contracten, zijn ze geheel met het kapitalisme vergroeid. Onmachtig om met de beroepsorganisaties de strijd tegen het moderne trust- en monopolie-kapitalisme te beginnen, kunnen ze er niet eens aan denken, zich tegen de verarming der arbeidersklasse te verzetten, zonder hun organisatie zelf op het spel te zetten. En waar uit de arbeiders zelf bewegingen opkomen, om de strijd tegen het kapitaal aan te binden, scharen ze zich direct aan de zijde der ondernemers, omdat deze beweging voor hen even gevaarlijk is als voor de bourgeoisie.

Deze bewegingen, die uit de arbeiders zelf voortkomen, doen zich, (zocals de praktijk zelf reeds leerde), bijna altijd voor in de vorm van "wilde" stakingen. De vakverenigingen breken deze wilde stakingen direct kapot, waartoe ze, al naar de omstandigheden, verschillende methoden toepassen. De voordeeligste methode voor hen is, de leiding der staking over te nemen, waarna ze de overeenkomst met de ondernemers aangaan en de staking eenvoudig opheffen. Lukt dit niet direct, dan verplichten ze hun leden tot onderkruiperswerk, om zoo de staking te breken.

2. Het is van groot belang, het verloop van deze wilde stakingen na te gaan. En, vragen we ons na afloop der beweging ernstig af, welke methode de beste uitwerking had, het "overleg" der vakbonden in de directiekamer der ondernemers of de wilde staking onder leiding van een stakingscomité uit de arbeiders, dan is in de praktijk gebleken, dat beide meestal naar de nederlaag voerden. De wilde staking zakte na eenige tijd in elkaar, waartoe het wroeten der vakbeweging, die geen middel onbeproefd liet, om de arbeiders de nederlaag te bezorgen, voor geen gering deel bijdroeg.

Toch ligt hier niet de werkelijke oorzaak van de nederlaag. De hoofdzaak ligt hierin, dat de wilde staking nog in het aller-eerste stadium harer ontwikkeling is. Bij het duidelijke bankroet der vakbeweging, zetten de arbeiders nu pas de eerste stap naar het zelfhandelen. Maar ze blijven voorloopig feitelijk nog in de banen der oude vakbeweging, voor zoover het de "beperkte" staking betreft. Juist zoals de vakvereënhigingen een enkele keer nog wel eens doen, leggen ze een deel van een bepaalde industrie stil, om hiermee het kapitaal tot concessies te dwingen. Nu moge dit in enkele gevallen succes hebben, in het algemeen echter, vooral bij grootere conflicten, voert het evenals bij de vakvereënhigingen tot de nederlaag. De "eigen leiding" is dus volstrekt geen toovermiddel, dat de overwinning verzekert. De zaak is deze, dat geen beperkte staking (de zuiver tot zekere tak van bedrijf begrensde) in de huidige tijd van trustkapitalisme iets tegen de bourgeoisie uitricht. De bonzocratie van de vakbeweging weet dit heel goed en daarom begint ze er niet aan.

3. De revolutionaire bedrijfskernen hebben daarom tot taak, het "beroepsfront" in een "klassefront" om te vormen; ze moeten er naar trachten iedere staking terstond op andere takken van bedrijf te doen overslaan. Deze stakingstaktiek is alleen mogelijk, als de vakorganisaties uit de leiding van de staking geweerd worden, omdat de vakvereënhiging daartoe onwillig en onmachtig is. Ze is onwillig, omdat haar apparaat volkomen op het "overleg" tusschen kapitaal en arbeid is ingesteld; ze is onmachtig, omdat ze door de collectieve contracten aan handen en voeten gebonden is en bij een uitbreiding der beweging terstond op onwettig terrein komt, zoodat haar bezittingen gevaar loopen.

IV. Bedrijfsorganisatie en bedrijfskern.

1. De revolutionaire bedrijfskernen richten hun werkzaamheid geheel op het zals één man doen optreden van de bedrijfspersoneelen zelf, los van iedere partij of vakvereënhiging. Ze vorderen de personeelen op, zich niet te laten verdeelen door de versplinterende geest der verschillende diplomaboekjes, maar **g e m e e n s c h a p** - **p e l i j k** hun houding in de strijd te bepalen.

Hier moet dus door ieder arbeider afzonderlijk de strijd gestreden worden tusschen de partij- of vakvereenigingsdiscipline en de klassesaamhoorigheid. Overwint de klassesaamhoorigheid, dan is daarmee de van de bourgeoisie geerfde leiderspolitiek overwonnen en de eigen proletarische klassepolitiek treedt in haar plaats.

2. Gaan de arbeiders op deze wijze georganiseerd in de strijd, ~~XXX~~ treden ze dus georganiseerd volgens het bedrijf op, dan vormen ze op dat oogenblik een bedrijfsorganisatie, die een werkelijke klasseorganisatie is. Deze B.O.'s voeren de strijd; ze beslissen over de strijdmaatregelen in de stakingscomité's, voeren eventueele onderhandelingen met de ondernemers en sluiten zelf de strijd af.

3. Deze klasseorganisatie's moeten niet verward worden met de bedrijfskernen. De kern is niet de vertegenwoordiger van de klasse: ze is niet als zoodanig gekozen en kan daarom niet de leiding van de staking op zich nemen. Voor zoover leden van een kern in de stakingsleiding zitting hebben, zijn ze daar alleen als arbeiders, die door het personeel als zoodanig zijn aangewezen.

4. Na afloop van een strijd valt de B.O. uiteen, doordat de arbeiders niet meer volgens het bedrijf georganiseerd als eenheid naar buiten optreden: de partij- en de vakvereenigingsdiscipline sorteeren de arbeiders weer in de verschillende hokjes. Wat blijft staan, is de revolutionaire bedrijfskern, die steeds klaar staat, opnieuw een beroep op het klassegevoel te doen.

5. De B.O. als uitdrukking van de eenheid der arbeidersklasse zal dus vòór de revolutie telkená weer verdwijnen, om pas bij het beslissende keerpunt in de machtsverhoudingen de blijvende organisatievorm der arbeiders te zijn. De arbeiders treden dan los van iedere partij of vakvereeniging als productie-eenheid op en bouwen door hun netwerk van verbindingen de associatie van vrije en gelijke producenten.

.....

STELLINGEN OMTRENT PARTIJ EN DICTATUUR.

I. De kentering in de oude traditie's.

1. De traditie's van de oude arbeidersbeweging zijn historisch gegroeid; ze zijn het resultaat van een vroegere periode, waarin met de "oude, beproefde taktiek" voordeelen te behalen waren. Een paar generatie's hebben deze taktiek met succes toegepast, waardoor deze strijdwijze nu nog als ervaringswaarheid in het bewustzijn der massa's is neergeslagen. Eerst een heele reeks nederlagen, zooals we die in de afgelopen 10 jaar geleden hebben, kan bij de jongere generatie de nieuwe waarheid ontsluiten. Daarom ontstaat in de huidige periode de strijd binnen de arbeidersklasse, om de gehoorzaamheid aan de vak-eenigingsleiders en de politieke partijen te verbreken en de strijd door solidariteitsbewegingen op andere groepen te doen overslaan. We zijn daarmee geraakt in de overgangsperiode naar het zelfstandig optreden der massa's.
2. Deze kentering openbaart zich niet direct in de klare vormen van de strijd om het zelfhandelen der massa's, maar ze blijft voorloopig nog met belangrijke deelen van het oude vermengd. Toch krijgen ook hier de andere opvattingen een andere organisatorische neerslag: de OSP, RVO en IIIe Internationals. Deze formatie's komen overeen in de erkenning, dat met de beperkte beroepsstaking, de klassenstrijd niet meer te voeren is en dus eischen ze van de vakvereenigingsbesturen, dat deze de staking uitbreiden. Deze formatie's komen ook nog alle overeen in de oude, traditioneele opvattingen omtrent de leiding van klassenbewegingen, die ze in handen der vakvereenigingen of in die van hun partijburo's willen leggen. Dit zijn echter nog halfslachtigheden uit de kenteringsperiode, die in een doodlopend slop voeren. Een strijdbaar klassefront kan alleen ontstaan, als de stakende arbeiders zich in verbinding met de werklozen op eigen initiatief de arbeiders uit andere branches in de beweging betrekken, door zich massaal naar die andere bedrijven te begeven.
3. De oude, traditioneele verhouding van massa tot leiding is nog een afspiegeling van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen, waar heerschers en beheerschten, heeren en knechten, de hoogere ~~X~~ lastgevers en de lagere uitvoerders, de vanzelfsprekende sociale verhouding is. In de klassenstrijd voert dit tot een overschatting van de individueele macht, het individueele kunnen; van de leiders en het onderschatten van de psychische zelfbeweging der massa's. Daarom richten dergelijke organisatie's hun doel op het vormen van een massapartij, aangevoerd door een bewuste, revolutionaire leiding, waarbij deze dan de gang en de inhoud der beweging bepaalt. De massa's vormen het "materiaal", waarmee de leiders het bevrijdingswerk volbrengen. ✓

II. De leiderspartijen en de revolutie.

1. Bij deze z.g. revolutionaire massapartijen vindt deze bevrijding der arbeidersklasse haar korte formuleering in: "HET SOCIALISME NU!", waarmee men dan bedoelt, het doorvoeren van een staatskapitalisme, meer of minder naar russisch model. Daarom wordt de russische industri-

alisatie door staatsexploitatie zoowel door de OSP als door de IIIe Internationale als de opbouw van het socialisme uitgegeven. Naar deze zienswijze moet een massabeweging de heerschende klassen ten val brengen, waarna een regering van "Arbeiders en Boeren" het bewind in handen neemt, de grootbedrijven onteigent en aan de staat brengt. De leiding van het economische leven gaat dan op de staat over, die echter alleen werken kan, als hij de massa's beheerscht. Voor de oude arbeidersbeweging is de beheersching van de Arbeid niet anders dan de georganiseerde beheersching der loonarbeiders. Uit deze opvatting van "Het Socialisme nu!" wordt dan ~~XX~~ ook de houding der IIIe Internationale geboren, om nu reeds iedere organisatie van revolutionaire arbeiders, die zich niet aan haar leiding onderwerpt, te vernietigen. Uit deze opvatting wordt ook de leiderstyrannie van de leiders tegenover de leden der eigen organisatie verklaarbaar. Zooals de leiding van de IIIe Internationale een absolute en blindelingsche gehoorzaamheid van haar leden verlangt, ~~z~~ zoo verlangt ze de absolute onderwerping der geheele arbeidersklasse aan haar leiding, als ze onder het mom van "de dictatuur van het proletariaat" tot regerende partij geworden is.

2. Een proletarische revolutie in de hoog-kapitalistische landen geraakt echter met een "socialiseerende" arbeidersregering direct in onoverbrugbare tegenstelling. De "arbeidersregering" tracht telkens de beweging op een bepaald punt te consolideeren, om haar "socialisatie" organisatorisch te kunnen doorvoeren. Maar de in beweging gekomen massa's kunnen voor een dergelijke consolidatie geen halt maken; ze trachten juist ALLE sociale verhoudingen om te wentelen, om ze op nieuwe grondslag te brengen. De "arbeiders-regering" moet hier tegen optreden, om "orde" te scheppen en de "chaos" te voorkomen. Maar in sociale zin is deze "chaos" juist de geboorte van de nieuwe sociale verhoudingen, die de arbeiders zelf scheppen. Hoe verder de sociale krachten zich ontladen, des te dieper ploegt de omwenteling.

3. Door deze onoverbrugbare tegenstelling tusschen de zelfhandelende massa en een "arbeidersregering", die "orde" moet scheppen, wordt bepaald, dat iedere partij, die de activiteit der massa's wil bannen binnen de ~~XXXXXXXXXX~~ grenzen van haar partijprogram door tot ~~XX~~ regerende macht in de staat te willen worden, in de revolutie een contra-revolutionaire rol moet spelen. Zij kondigt "de dictatuur van het proletariaat" af, om de contra-revolutie van de bourgeoisie te bestrijden EN om de nieuwe orde in de sociale verhoudingen geleidelijk door te voeren, zooals...."Het Communistisch Manifest" van Marx dit verlangt. Maar in waarheid wendt deze dictatuur zich ook tegen de Arbeidersraden, die de grenzen van het partijprogram overschrijden door ZELF te socialiseeren, door ZELF de leiding in handen te nemen. Ze worden dan door de dictatuur van de regerende partij als contra-revolutionair vernietigd. In de hoog-kapitalistische landen is daarom iedere partij-dictatuur een dictatuur OVER de arbeidersklasse en de wegbereider van de kapitalistische contra-revolutie.

3. 't Doel van een proletarische revolutie kan geen ander zijn, dan alle burgerlijke verhoudingen tot in hun verste uithoeken om te wentelen. Daarom kunnen de revolutionaire energien zich niet laten bannen binnen de banen van een partijprogram. De arbeiders moeten door hun Raden en Bedrijfsorganisatie's zelf het leven naar hun nieuwe inzichten vormen en de maatschappij beheeren. Dit is ook een dictatuur, maar VAN de arbeiders, die rust op de werkelijke klassekracht van het proletariaat.

III. De politieke dictatuur.

1. De zelfbeweging der arbeidende klassen door middel van hun Raden en B.O.'s is hetzelfde als de dictatuur van het proletariaat. Het wil niet anders zeggen, dan dat alle maatschappelijke functie's door deze organen worden uitgeoefend en zoowel de wetgevende als de uitvoerende macht op hen zijn overgegaan. M.a.w.: ze trekken alle macht aan zich, zonder deze te deelen met vakverenigingen, politieke partijen of andere formatie's.

2. Voor het handhaven der uitsluitende macht van de Raden zal deze dictatuur alle organisatie's, die de Radenbeweging aan zich willen onderwerpen, moeten ontbinden. Op de bodem der Radenbeweging, op de bodem der klassedictatuur, is echter een volkomen vrijheid van politieke propaganda voor de verschillende schakeeringen binnen de arbeidersbeweging, voor zoover ze de klassedictatuur aanvaarden, noodzakelijk. Deze strijd der politieke schakeeringen is een wezenlijk deel van de bevrijdingsstrijd. Het onderdrukken hiervan, zooals Rusland dit onder de dictatuur van de communistische partij laat zien, is in de hoogkapitalistische landen niet anders dan het onderdrukken van de revolutie zelf en voert daarmee tot het tegendeel van wat het zegt te bedoelen.

IV. De economische dictatuur.

1. In de revolutie zullen de politieke partijen en de vakbeweging probeeren, de economische macht in handen te krijgen over de omweg van de staat. De Raden en B.O.'s kunnen deze macht alleen houden, als ze de leiding van het bedrijfsleven niet over de staat laten loopen, maar beheer en leiding der productie zonder omwegen direct zelf uit te oefenen. Deze directe leiding is alleen mogelijk, wanneer de oude bewegingswetten van het bedrijfsleven worden opgeheven en de goederenbeweging zich op de grondslag van de productietijd voltrekt, waarbij dan het maatschappelijk gemiddelde arbeidsuur tot centrale categorie zoowel van productie als van consumptie wordt.

V. De proletarische partij.

1. Met 't inzicht, dat het proletariaat alleen als Raden-eenheid kan overwinnen en het communistisch bedrijfsleven kan doorvoeren, moet tegelijk de ~~XXXXXXX~~ verhouding van de proletarische partijen tegenover de klasse veranderen. Kwam het er vroeger op aan, massapartijen te vormen, om tot regeerende macht te worden, nu komt het er vòòr alles op aan, niet de partij, maar de KLASSE sterk te maken. De revolutionairen werken daarom in nauwe verbinding met de massa's, ze zijn een werkelijk deel der massa's. Ze voeren de propaganda voor de zelfstandige ontplooiing der klassekrachten en ondersteunen deze overal actief, waar deze zich openbaren.

2. Vòòr, in en na de revolutie zullen verschillende opvattingen binnen de arbeidersklasse aanwezig zijn over de ontwikkeling der maatschappij en dus ook verschillende opvattingen over de maatregelen, die noodzakelijk zijn, wat de oorzaak is van ~~XXXXXXXXXXXXXXXX~~ de formatie van verschillende politieke partijen. Voor zoo ver deze geen macht voor zichzelf opeischen, geen macht OVER de arbeidersklasse nastreven, is het voor hen ook niet noodzakelijk een organisatorisch machtsapparaat op te bouwen. Deze groepeeringsen zijn daarom plaatselijke werkgroepen, die zich districtsgewijs en landelijk verbinden, om de propaganda krachtiger te kunnen voeren en gezamenlijk hun houding in klassenconflicten te kunnen bepalen. Een organisatorische versmelting van verschillende inzichten is daarbij schadelijk.

